

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: V.K. HUTNÍ VÝROBKY s.r.o.**, IČ 25025198, sídlem Louny, Na Valích 1018, zastoupeného JUDr. Oldřichem Godycki, advokátem, sídlem v Lounech, Mírové nám. 48, proti **žalovanému: Generálnímu ředitelství cel**, Budějovická 1387/7, Praha, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Celního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 7.11.2011, č.j. 8076-3/2011-200100-21,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí původního žalovaného Celního ředitelství v Ústí nad Labem (dále jen „původní žalovaný“) ze dne 7.11.2011, č.j. 8076-3/2011-200100-21, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu Chomutov (dále jen „celní úřad“) ze dne 26.8.2011, č.j. 14678/2011-086300-021, kterým bylo dodatečně vyměřeno antidumpingové clo v návaznosti na původní rozhodnutí v celním řízení č. MRN 11CZ0863001G8M0S57 ze dne 17.2.2011 ve výši 426 088,- Kč, a to na základě ustanovení čl. 220 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, celní kodex Společenství (dále jen „celní kodex“) v návaznosti na čl. 1 a čl. 3 Prováděcího nařízení Rady (EU) č. 723/2011, kterým se rozšiřuje konečné antidumpingové clo uložené nařízením Rady (ES) č. 91/2009 na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie (dále jen „nařízení č. 723/2011“).

Dne 1.1.2013 vstoupil v účinnost zákon č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o celní správě“), kterým byla zrušena všechna celní ředitelství, včetně Celního ředitelství v Ústí nad Labem. Podle ustanovení § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), ve spojení s ustanoveními § 2, § 4 odst. 1 písm. a), a § 82 odst. 2 zákona o celní správě od 1.1.2013 přešla působnost Celního ředitelství v Ústí nad Labem na Generální ředitelství cel, které se tak stalo žalovaným.

Žalobce uvedl, že při vydání rozhodnutí o dodatečném vyměření antidumpingového cla celní úřad nesprávně interpretoval a aplikoval právo Evropských společenství, a to nařízení č. 723/2011 ve spojení s nařízením Komise č. 966/2010, o zahájení šetření možného obcházení antidumpingových opatření uložených nařízením Rady (ES) č. 91/2009 na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky dovozem některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie, bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie, a o zavedení celní evidence tohoto dovozu (dále jen „nařízení č. 966/2010“) a nařízením Rady (ES) č. 1225/2009, o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (dále jen „nařízení č. 1225/2009“). Celní úřad vůči žalobci nepřípustně uplatnil zpětné (retroaktivní) účinky této právní úpravy a bez existence konkrétních skutečností odůvodňujících výjimku z obecné zásady zákazu retroaktivity mu vyměřil antidumpingové clo i z dovozu propuštěného v České republice do volného oběhu před dnem 27.7.2011, kdy nařízení č. 723/2011 nabylo účinnosti. Tento postup je v rozporu se zásadami české ústavnosti, se zásadami právní jistoty a legitimního očekávání, uplatňovanými při přezkoumávání aktů veřejné moci Evropským soudním dvorem. Základní podmínkou pro zpětnou působnost konečného antidumpingového cla ve smyslu čl. 10 odst. 4 nařízení č. 1225/2009 je zavedení tzv. celní evidence dotčených dovozů podle čl. 14 odst. 5 nařízení č. 1225/2009. Celní evidence se dle uvedeného nařízení zavádí „nařízením“. Nařízení č. 966/2010 v čl. 2 celní orgány k přijetí vhodných opatření k zavedení celní evidence „vyzývá“. Celní úřad žádné „nařízení“ ve smyslu správního aktu vydaného v jeho pravomoci o zavedení celní evidence dotčených dovozů na základě této výzvy nevydal, žádná opatření ve vztahu k žalobci nepřijal. Vykládat a považovat samotnou výzvu Komise k zavedení celní evidence směřovanou k celním orgánům členských států EU, bez jakýchkoliv navazujících opatření celního úřadu ve vztahu k žalobci, za ono zavedení takového opatření, které je s to naplnit podmínky pro retroaktivní účinky konečného antidumpingového cla, není v rámci podmínek české ústavnosti ústavně konformní a tedy přípustné. Právní názor původního žalovaného, že za daného stavu legislativy byl celní úřad nařízením Komise pouze vyzván k zavedení vhodných opatření k zavedení celní evidence a nebyl proto ani povinen, ani oprávněn, takovou evidenci v rámci své působnosti v České republice zavést vlastním, v rámci své působnosti vydaným správním aktem („nařízením“), není v souladu ani s textem nařízení č. 1225/2009, které v čl. 14 odst. 5 výslovně stanoví, že celní evidenci zavádí celní orgány a že se zavádí nařízením. V této souvislosti je namístě zdůraznit, že „nařízením“, nikoliv „nařízením Komise“. Ve znění uvedených norem EU nemá oporu ani právní názor původního žalovaného, že v případě celní evidence jde o opatření celních úřadů pouze ve vztahu k dováženému zboží a nikoliv též k dovážejícím subjektům. Řádné zavedení celní evidence jakožto právní skutečnost, je dle legislativního textu podmínkou pro následné zavedení opatření a nelze ji zužujícím způsobem vykládat tak, že jde o pouhé technické a neadresné úkony celního úřadu, jako je pouhé zadání údajů do systémů TARIC a TARIC CZ, vyplývá-li z textu výslovně požadavek na zavedení takového opatření formou aktu veřejné moci. Žalobci bylo antidumpingové clo celním úřadem vyměřeno zpětně s odkazem na nařízení č. 723/2011, po skončení veškerých šetření a uplynutí veškerých lhůt podle nařízení č. 966/2010, přičemž

žádný úřad ani unijní, ani český, s ním do doby vyměření tohoto dodatečného cla „nejednal“ jako s dotčeným dovozcem a tzv. zúčastněnou stranou předmětného šetření ohledně rozšíření podmínek antidumpingových opatření tak, aby byl skutečně nadán všemi právy a procesními možnostmi a následně i povinnostmi. Pokud by byla skutečně vhodná opatření k celní evidenci řádně zavedena, nemohl by žalobce být pro orgány provádějící šetření ohledně možného obcházení antidumpingových opatření neznámým a nedotčeným dovozcem, se kterým až do zahájení řízení celním úřadem o dodatečném vyměření antidumpingového cla žádný z orgánů zainteresovaných na prováděném šetření nejednal.

Původní žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že žalobní body jsou shodné s odvolacími námitkami. Odkázal na ustanovení čl. 13 odst. 3, čl. 14 odst. 5 a čl. 10 odst. 4 nařízení č. 1225/2009 podle kterých může Komise zahájit šetření možného antidumpingového opatření a lze uložit na výrobky konečné antidumpingové clo zpětně. V daném případě bylo vydáno nařízení č. 966/2010, kterým bylo v souladu s čl. 13 odst. 3 nařízení č. 1225/2009 zahájeno šetření možného obcházení antidumpingových opatření a zavedena celní evidence, jak vyplývá již ze samotného názvu nařízení č. 966/2010. Současně tímto nařízením Komise vyzvala celní orgány členských států k přijetí vhodných opatření k zavedení této celní evidence. Podle ustanovení čl. 14 odst. 5 nařízení č. 1225/2009 celní evidenci zavádí příslušná instituce EU nařízením, přičemž Komise může celní orgány vyzvat k přijetí opatření k zavedení takové celní evidence dovozu, aby následně mohla být vůči dováženým výrobkům zavedena opatření ode dne celní evidence. Pokud by byl názor žalobce správný, pak by také prozatímní nebo konečné antidumpingové clo musely členské státy uložit svým správním aktem, nějakým „nařízením“, vydaným ve své působnosti, a to včetně určení formy výběru, sazby a ostatních podmínek, ačkoliv čl. 14 odst. 1 nařízení č. 1225/2009 stanovuje, že tyto druhy cla se ukládají nařízením. Původní žalovaný odmítl, že by celní orgány ve své působnosti byly oprávněny vydávat jakékoliv nařízení či jiný individuální správní akt, kterým by mohly zavést vůči budoucím potencionálním dovozcům nebo i vůči budoucím potencionálním dovozům celní evidenci, která již byla zavedena nařízením č. 966/2010. Opatření, která celní orgány přijímají, je právě monitorování, evidování a shromažďování dat o těchto dovozech a případné informování Komise, která šetření provádí. Zadáním údajů do systému TARIC a TARIC CZ nebylo myšleno zahájení celní evidence ve smyslu čl. 14 odst. 5 nařízení č. 1225/2009. Nové kódy do systému TARIC, DG TAXUD a TARIC CZ vytvořené Komisí nařízením pro účely sledování dovozů a prováděného šetření obcházení antidumpingových opatření, musí být při dovozu deklarovány v celních prohlášeních. Na zadání těchto informací se nepodílí celní úřad. Původní žalovaný je toho názoru, že už jen zadáním nových kódů a informace o zahájení celní evidence uvedením textu „monitorování antidumpingu“ do těchto systémů mohl být žalobce upozorněn na skutečnost, že ohledně jím dováženého zboží probíhá nějaké šetření. Navíc, ze skutečnosti, že sám žalobce v žalovaném případě deklaroval nové sazební zařazení, včetně nových TARIC kódů, ve svém celním prohlášení, vyplývá, že musel být s novými kódy celního sazebníku obeznámen. Původní žalovaný odmítl, že by žalobci upřel právo na zaslání dotazníku, vyjádření, slyšení či informace. Tato práva náleží zúčastněným stranám z přímo použitelných nařízení č. 1225/2009 a č. 966/2010. Pravidla zahájení, průběhu a ukončení šetření stanovuje Komise, přičemž tato pravidla neurčují, že by dosavadní dovozci, výrobci v daném členském státě nebo jiné zúčastněné strany měli být celními orgány členských zemí upozorňováni na skutečnost, že nařízení, kterým se zahajuje šetření a zavádí celní evidence, bylo vydáno a jediné tímto úkonem jsou zúčastněným stranám přiznána práva. Jestliže se žalobce po oznámení zahájení řízení do tohoto řízení nepřihlásil, nelze klást za vinu celnímu úřadu nebo původnímu žalovanému, že pro orgány provádějící šetření zůstal neznámým a nedotčeným dovozcem. Jestliže má žalobce za to, že měl být podle čl. 5 odst. 11 nařízení č. 1225/09

osloven, musí jeho námitky proti postupu při šetření směřovat proti těmto orgánům, nikoliv proti celnímu úřadu.

Žalobce ve své replice ze dne 8.3.2012 uvedl, že tvrzení původního žalovaného, že informace o „celní evidenci dovozů dotčených šetřením antidumpingu“ byly v systému TARIC uvedeny již v době probíhajícího šetření vzbuzuje značné pochybnosti, srovnají-li se tato tvrzení s údaji ze systému E-DOVOZ pro výpočet cla a celního dluhu určeného pro celní úřady a celní deklaranty. Systém TARIC CZ v jeho aktuální verzi skutečně obsahuje tvrzenou poznámku o monitorování antidumpingu nebo vyrovnávacího cla s odkazem na nařízení č. 966/2010. Autentický výstup ze systému E-DOVOZ ke dni 24.11.2010, ve kterém byl skutečný obchodní případ zpracován, žádnou informaci či poznámku o celní evidenci podle nařízení č. 966/2010 neobsahuje. Je velmi nevěrohodné, že by oba tyto systémy a na ně navazující dokumenty celního úřadu nevykazovaly ve stejném časovém období stejné výstupy ohledně výpočtu cla. Žalobce měl pochybnosti, že informace o tzv. „monitorování antidumpingu“ byly celními orgány do systému TARIC CZ zavedeny až ex post.

Původní žalovaný reagoval duplikou ze dne 20.3.2012, ve které uvedl, že nařízení č. 966/2010 vstoupilo v platnost dne 29.10.2010 a od tohoto dne započala celní evidence dotčeného zboží. Systém E-DOVOZ je informační systém provozovaný Celní správou České republiky, který mimo jiné podporuje zpracování celních prohlášení na propuštění zboží do dovozních celních režimů. Jinými slovy, používá se pro elektronické podávání a zpracování celních prohlášení JSD a pro propuštění zboží do navrženého celního režimu. V době dovozu zboží dne 17.2.2011 tedy v systému E-DOVOZ nemohlo být zavedeno vyměření ani výpočet antidumpingového cla, když toto bylo zavedeno až vydáním nařízení č. 723/2011 dne 18.7.2011. Systém TARIC CZ je systém, který umožňuje dovozcům a deklarantům nalézt relevantní informace pro dovážené zboží a mimo jiné vypočítat celní dluh. V tomto systému lze „nasimulovat“ ke dni vzniku celního dluhu konkrétní informace a výčet opatření, která jsou nutná pro propuštění zboží do dovozního režimu volného oběhu. Vydáním nařízení č. 966/2010 byly změněny TARIC kódy sazebního zařazení, které musel žalobce začít užívat. Žalobce považuje informace o monitorování antidumpingu zavedené do TARIC CZ za ex post. Původní žalovaný však je názoru, že vztah mezi výstupem systému E-DOVOZ ze dne 17.2.2011 a simulací v systému TARIC CZ ze dne 7.3.2012 ke dni 24.11.2010 není relevantní pro určení, že vyjádření původního žalovaného je nevěrohodné, pochybné či zavádějící. Z procesní opatrnosti přiložil k duplice i vnitřní informaci celní správy o změnovém souboru ze dne 28.10.2010, ve které jsou uvedeny všechny změny zapracované do systému TARIC CZ z toho dne.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť žalobce i původní žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze cla, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Ze správního spisu postoupeného původním žalovaným soud zjistil, že na základě celního prohlášení ze dne 17.2.2011 bylo do navrženého celního režimu rozhodnutím v celním řízení ze dne 17.2.2011, č. MRN 11CZ0863001G8M0S57, propuštěno do volného oběhu zboží, a to šrouby metrické ze železa nebo oceli ostatní s pevností tahu méně než 800 MPa, zbožíový kód 7318158181, celní sazba 3,7%, celní hodnota 85 232,- Kč a šrouby metrické ze železa nebo oceli ostatní s pevností tahu 800 MPa nebo více, zbožíový kód 7318158981, celní sazba 3,7%, celní hodnota 416 047,-Kč (dále jen „zboží“).

Předmětem sporu se stala otázka oprávněnosti následného doměření konečného antidumpingového cla.

Právním základem pro dodatečné vyměření antidumpingového cla je nařízení Rady č. 91/2009, o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky, a nařízení č. 122/2009, které v čl. 13 odst. 1 a 3 zakotvuje oprávnění Komise v případě zjištění obcházení antidumpingových opatření zahájit ve věci šetření. Zahájení se provede nařízením Komise přijatým po konzultaci s poradním výborem, ve kterém lze dát současně pokyn celním orgánům, aby evidovaly dovoz podle čl. 14 odst. 5 tohoto nařízení nebo aby vyžadovaly složení jistoty.

Podle čl. 14 odst. 1 a 2 nařízení č. 1225/2009 prozatímní nebo konečné antidumpingové clo se ukládá nařízením a vybírají je členské státy ve formě, v sazbě a za ostatních podmínek stanovených v nařízení o uložení daného cla. Toto clo se vybírá nezávisle na clech, daních a jiných poplatcích obvykle vyměřovaných při dovozu. Na jeden výrobek nesmí být současně uloženo antidumpingové i vyrovnávací clo, aby se napravila táž situace, která vzniká dumpingem nebo poskytnutím vývozní subvence. Nařízení o uložení prozatímního nebo konečného antidumpingového cla a nařízení nebo rozhodnutí o přijetí závazků nebo o zastavení šetření nebo řízení se zveřejňují v Úředním věstníku Evropské unie. Tato nařízení nebo rozhodnutí obsahují zejména jména vývozců, je-li to možné, nebo dotčených zemí, popis výrobku a shrnutí skutečností a úvah, o něž se opírají zjištění dumpingu a újmy, přičemž se bere v úvahu nutnost chránit důvěrné informace. Opis nařízení nebo rozhodnutí se v každém případě zašle známým účastníkům řízení. Tento odstavec se použije obdobně i na přezkum.

Podle čl. 14 odst. 5 nařízení č. 1225/2009 Komise může po konzultaci s poradním výborem vyzvat celní orgány, aby přijaly vhodná opatření k zavedení takové celní evidence dovozu, aby následně mohla být vůči dováženým výrobkům zavedena opatření ode dne celní evidence. Celní evidenci dovozu lze zavést na řádně odůvodněnou žádost výrobního odvětví Společenství. Celní evidence se zavádí nařízením, které blíže určí účel opatření a případně odhad částky možného budoucího celního dluhu. Dovoz nesmí být celně evidován po dobu delší než devět měsíců.

Oprávnění zakotveného v čl. 13 odst. 3 nařízení č. 1225/2009 k zahájení šetření ve věci obcházení antidumpingových opatření využila Komise vydáním nařízení č. 966/2010, které bylo vydáno v Úředním věstníku L č. 282/2010 dne 28.10.2010, s účinností od 29.10.2010. Účelem celní evidence je podle odst. 18 tohoto nařízení zajištění toho, že pokud bude šetřením zjištěno obcházení, mohou být antidumpingová cla v příslušné výši vybrána zpětně ode dne zavedení celní evidence dovozu tohoto výrobku zasílaného z Malajsie. Dále soud poukazuje na skutečnost, že zpětnou působnost vyměření antidumpingového cla zakotvuje čl. 10 odst. 4 nařízení č. 1225/2009, který jako podmínky mimo jiné uvádí zavedení šetření Komisí a zavedení celní evidence podle čl. 14 odst. 5 nařízení č. 1225/2009.

Po ukončení šetření Komisí na základě nařízení č. 966/2010 bylo vydáno v Úředním věstníku L č. 194/2011 dne 26.7.2011 nařízení č. 723/2011, účinné od 27.7.2011, které zavedlo konečné antidumpingové clo i na zboží dovozené žalobcem v mezidobí od účinnosti nařízení č. 966/2010 do účinnosti nařízení č. 723/2011.

Žalobce předně tvrdí, že celní evidence měla být zavedena vnitrostátním správním aktem celního úřadu. Soud se však s touto argumentací neztotožnil. Podle čl. 14 odst. 5 nařízení č. 1225/2009 se celní evidence zavádí nařízením.

Soud musí v této souvislosti připomenout několik pravidel, na nichž evropské právo v současnosti spočívá.

Podle čl. 288 odst. 2 Smlouvy o fungování Evropské unie má nařízení obecnou působnost. Je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

Podle čl. 297 odst. 2 Smlouvy o fungování Evropské unie nařízení, směrnice, které jsou určeny všem členským státům, a rozhodnutí, ve kterých není uvedeno, komu jsou určena, se vyhláší v Úředním věstníku Evropské unie. Vstupují v platnost dnem, který je v nich stanoven, jinak dvacátým dnem po vyhlášení. Ostatní směrnice a rozhodnutí, ve kterých je uvedeno, komu jsou určena, se oznamují těm, jimž jsou určeny, a nabývají účinku tímto oznámením.

Dále soud odkazuje na čl. 289 a 290 Smlouvy o fungování Evropské unie, ze kterých vyplývá, že nařízení může za stanovených podmínek vydat Rada a Evropský parlament, Rada, Evropský parlament a Komise.

Přímý účinek normy evropského práva by byl bez užitku, pokud by způsob řešení jejího střetu s vnitrostátním právem byl ponechán na volné úvaze národního soudu a evropská norma by se kvůli tomu na vnitrostátní úrovni neprosadila. Mohlo by tak dojít ke zpochybnění samotného aktu svěření pravomoci Evropské unii, k němuž dal členský stát spolu s ostatními signatáři jednostranně neodvolatelný souhlas. Jednota evropského práva, garantující rovné postavení adresátů jeho norem, by v důsledku rozdílného přístupu k řešení tohoto střetu byla vážně narušena (viz Tichý, L., Arnold, R., Zemánek, J., Král, R., Dumbrovský, T.: Evropské právo, Praha, C.H.Beck, 2011, str. 316).

Z uvedeného plyne, že národní soud nesmí autonomně přezkoumávat použitelnost normy evropského práva. Dokonce ani ústavní pořádek nemůže být překážkou pro přednost evropského práva (viz ESD, 11/70, Internationale Handelsgesellschaft; ESD, 48/71, Komise vs. Itálie, www.curia.europa.eu).

Žalobce se tak mýlí, pokud dovodil, že nařízení vydávají vnitrostátní orgány, neboť nařízení podle čl. 288 odst. 2 Smlouvy o fungování Evropské unie vydávají shora uvedené orgány Evropské unie.

Nařízením č. 966/2010 bylo zahájeno od 29.10.2010 šetření ve věci podezření z obcházení antidumpingových opatření. Vzhledem k tomu, že nařízení jsou přímo účinná a bezprostředně použitelná, není třeba a dokonce není ani možné, aby k jejich provedení byly vydávány vnitrostátní akty. Jak plyne již z názvu tohoto nařízení, byla jím zavedena celní evidence. V čl. 1 tohoto nařízení je pak uveden odkaz na čl. 13 odst. 3 nařízení č. 1225/2009, který opravňuje Komisi k výzvě směrem k celním orgánům, aby evidovaly předmětný dovoz. V tomto článku je také uvedeno vůči kterým výrobkům se zahajuje šetření. Oprávnění uvedeného v čl. 13 odst. 3 nařízení č. 1225/2009 využila Komise v čl. 2, kde vyzvala celní orgány, aby přijaly vhodná opatření k zavedení celní evidence dovozu uvedeného v článku 1 tohoto nařízení. Ačkoliv není výslovně v nařízení č. 966/2010 uvedeno, že se zavádí celní

evidence, je z něj tato skutečnost patrná, a to jak s ohledem na uvedené odkazy na nařízení č. 1225/2009, tak na úvodní část nařízení č. 966/2010, tak i na navazující výzvu k celním orgánům, aby vedly evidenci dovozu. Tato evidence vnitrostátními celními orgány pouze následně umožňuje, aby mohlo být zpětně (od zahájení šetření) uloženo konečné antidumpingové clo, tak jako tomu bylo v případě žalobce. Námitka žalobce, že bylo nutno vydat vnitrostátní správní akt, jímž by byla nařízena celní evidence, tak není důvodná.

Pokud žalobce uvedl, že nebyl řádně vyrozuměn o zahájení šetření a nemohl tak uplatnit svá procesní práva, soud odkazuje na čl. 3 nařízení č. 966/2010, ve kterém je mimo jiné uvedeno, že zúčastněné strany, mají-li být jejich stanoviska při šetření zohledněna, se musí přihlásit, a to tak, že se obrátí na Komisi a předloží písemně svá stanoviska a odpovědi na dotazník nebo další informace do 37 dnů ode dne vyhlášení tohoto nařízení v Úředním věstníku Evropské unie, není-li stanoveno jinak. Zúčastněné strany mohou také ve stejné lhůtě 37 dnů požádat Komisi o slyšení. Z uvedeného článku 3 č. nařízení č. 966/2010 plyne, že v případě uvedeného šetření se komunikuje přímo s Komisí na adrese tam uvedené. Z čl. 5 odst. 12 nařízení č. 1225/2009 vyplývá, že zahájení šetření nebrání celnímu odbavení výrobků. Nařízení č. 966/2010 tedy neukládá žádnou informační povinnost celnímu úřadu nebo žalovanému ohledně zahájení šetření a jak vyplývá z čl. 5 odst. 12 nařízení č. 1225/2009, mohl celní úřad bez dalšího propustit zboží do volného oběhu, což v daném případě učinil. Nařízení č. 966/2010 bylo řádně uveřejněno v Úředním věstníku a soud konstatuje, že námitka vůči žalovanému a celnímu úřadu, ohledně porušení žalobcových procesních práv, je nedůvodná.

Žalobce dále zpochybnil včasné zavedení antidumpingových opatření (údaj o monitorování antidumpingu) do systému TARIC CZ.

K charakteru systému TARIC se již vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23.3.2011, 1 Afs 101/2010, www.nssoud.cz, v němž uvedl, že TARIC (Tarif Intégré Communautaire) obsahuje veškerá obchodní opatření stanovená v právních předpisech Společenství (Unie), ať už tarifních, zemědělských či obchodních. TARIC má podobu internetové databáze a je denně aktualizován. Z výše uvedeného plyne, že TARIC nemá podobu právního předpisu, není publikován v Úředním věstníku, a proto nemůže být právně závazný; jeho obsahem jsou však informace o obchodních opatřeních obsažených v jiných předpisech Společenství (Unie), které jsou právně závazné. Účelem TARICU je právě shromáždění informací o těchto opatřeních na jednom místě, aby se veřejnost mohla okamžitě seznámit s jejich změnami a nemusela přitom procházet velké množství právních předpisů Společenství (Unie), které tato opatření a jejich změny závazně formulují. Evropský soudní dvůr podrobuje výkladu své kauzy i z hlediska správného zařazení zboží pod kódy TARIC a v případě nesprávného zařazení aprobejuje uložení antidumpingového cla a dokonce i pokuty příslušnému deklarantovi. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že je nesprávná úvaha, že pro uložení antidumpingového cla je důležitý kód TARIC. Důležitý je popis výrobku uvedený v nařízení, jímž se antidumpingové clo zavádí.

V daném případě je nutno uvést, že žalobce uvedl ve svém dovozním dokladu TARIC kódy odpovídající kódům uvedeným v čl. 1 odst. 1 nařízení č. 723/2011 i čl. 1 odst. 1 nařízení č. 966/2010. Zavedení upozornění v systému TARIC na monitorování dovozů, u kterých by mohla být obcházena antidumpingová opatření, je pro danou věc bez právního významu s ohledem na to, že publikace zahájení šetření v této věci byla provedena rozesláním Úředního věstníku s nařízením č. 966/2010. Žalobce netvrdil, že by mu bylo uloženo antidumpingové clo, ačkoliv na dovezené zboží nedopadá, zpochybnil pouze možnost uložit

clo zpětně a porušení svých procesních práv, včetně práva být informován o probíhajícím šetření. V tom, jak výše uvedeno, pochybení celních orgánů soud neshledal.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu vůbec nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 21. října 2013

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová